

La conjura del diable

written by Marc Gafarot | 17 de gener de 2018

La sentència de l'anomenat Cas Palau pot convertir-se en un bon símil del que serà aquest 2018: la fi, mort o sentència d'una part de la classe política sobiranista que no ha fet els deures com tocaven. Si la fi del tripartit va suposar, pel fracàs de la seva comesa, el passaport cap a millor vida –fora de la política– d'una part de la classe dirigent de l'esquerra catalana, avui el sobiranisme necessita renovar-se si no vol morir de patiment, incertesa i angoixa que no pas d'èxit. En el millor dels casos podem afirmar que ens han dut fins al mur i no han estat capaços de saltar. Si són generosos amb el país, el país ho serà amb ells.

L'Estat, i d'aquí el títol de l'article, coneix molt bé les febleses i debilitats humanes, no debades té molt clar qui monopolitza l'ús de la violència i com s'executa en forma de pressions i sentències judicials. Pot no ser moralment correcte, però jurídicament l'Estat espanyol no és cap excepció en un món, en democràcia o autoritarisme, on la figura de Hobbes i el seu *homo homini lupus est* encara marca moltes de les actuacions polítiques quan un estat es troba en convulsió o és altrament posat en qüestió. Pels neòfits benintencionats o ingenus, alguns exemples: actuacions dels EUA a Puerto Rico, França a Còrsega o a la Bretanya per no parlar d'Algèria, Gran Bretanya o Canadà en els seus referèndums respectius del Quebec o Escòcia i un llarg etcètera. Tots aquests, pensem-hi, països democràtics i desenvolupats, i molts diran civilitzats, han exercit "violències" més o menys flagrants o s'han servit de "paranys i subterfugis" per imposar la famosa *raison d'état*. Westfàlia preval amb renovades formes, llenguatges i vestimentes, però la gènesi i justificació de l'estat nació és tan viu com sempre. De fet, és per aquesta raó per la qual els catalans en volem un, d'estat, no per exercir la violència, aclarim-ho,

però si per la utilitat que té l'estat nació en el concert internacional.

Tot el que s'ha dit no implica que les coses no puguin canviar per un territori com Catalunya, avui més regió que fa un any dins d'Espanya. Ara, a diferència de l'any ja passat, sabem que amb el lliure per bandera i amb els llaços per escuts serà no pas difícil i si impossible assolir la volguda llibertat nacional. Així mateix, el poble necessita bons exemples i pràctiques i els que ens trobem amb les renúncies programàtiques d'una bona part dels nostres representants encausats, pot ser comprensible humanament, però els incapacita políticament i intel·lectualment. No eren conscients, després d'allò tan frívol del "president, posi les urnes" que l'Estat no restaria impassible davant de tanta ensulsiada catalana? Si és que ho eren, varen demostrar ser uns inconscients irreflexius experts en el famós *chicken game* amb cotxes i ocupants cap al precipici i, si no ho eren, se'ns revelaren com uns memorables seguidors de la doctrina d'Alonso Quijano dit El Bueno, àlies el Quixot de la Manxa. I que consti, el realisme no és renegar de la unilateralitat, ans al contrari és perseverar en l'exercici del dret a l'autodeterminació que com el mot indica no és pas bilateral i és exclusiu i legítim de la comunitat nacional que l'exerceix.

El temps ha demostrat que som un país de revoltes i no pas de revolucions, de botigues i hortets –en forma d'empreses familiars– i no pas de grans multinacionals. I, convinguem-ho, no tenen per què ser dolentes ambdues característiques; ara bé, si volem de veres la independència ens cal canviar i transformar tota aquesta gran matèria primera que és la nostra gent sobiranista en un gran exèrcit de pau en favor de la independència i amb nous i renovats lideratges que no hagin de demanar perdó a un Estat que els té collats pel dret i pel revés, pel davant i pel darrere. Els actuals, de lideratges, estan cremats o ben socarrimats i és qüestió de poc temps que tots ells facin el pas al costat, expressió de moda, que

alguns ja han començat a fer. Com algú ja ha dit encertadament, de Mandelas i Sands, és a dir herois a la causa disposats a tots els sacrificis pel bé comú, no en tenim. Igual que per fer un país com Suècia ens calen els suecs que lògicament ni en veia ni en trobava pels carrers de Barcelona el realista i empordanès Josep Pla. És hora de l'audàcia que ens deia Talleyrand i de perseverar davant l'adversitat que segons Goethe tenia la virtut d'atraure l'auxili dels déus. Ara bé, si del que es tracta és de tornar a la vulgaritat i parsimònia de l'autonomia, sempre podem iniciar un retorn al peix al cove i a la indolència obscena i corrupta de l'oasi català, que anhelarien alguns, els noms dels quals millor no recordar.